

Kapitola 4: Vnitřek chrámu

Když jsme překročili práh, musela jsem zaklonit hlavu. Čekala jsem klasicickou tmavou chodbu a malé místnosti, ale vnitřek domu nás šokoval. Stavba byla kompletně otevřená až do střechy. Žádné stropy, žádná patra, která by prostor dělila. Nad námi se tyčil jen obnažený krov z mohutných místy nadstavovaných trámů. Mezi nimi prosvítaly šedé střešní šindele a skrz drobné škvíry tančil ve vzduchu prach. Vypadalo to tu spíš jako v nějaké staré opuštěné katedrále než v domově, kde má žít rodina.

Některá okna byla navíc volně vybouraná. Místo skel zela ve zdech jen prázdná, syrová oka, kterými dovnitř proudil vzduch zvenčí. Dům volně dýchal.

A nebyl prázdný.

Jak se dveře za námi dovřely, prostor nad našimi hlavami ožil. Nad trámy to divoce zašustilo. Desítky drobných stínů se daly do pohybu. Z hliněných hnízd přilepených na starých cihlách vyletěly desítky vlaštovek. S hlasitým křikem začaly kroužit v tom obrovském otevřeném prostoru, zmatené naším příchodem. Vylétávaly a zase se vracely skrze vybouraná okna.

Pak jsem si ale všimla stínů, které nelétaly. V nejtemnějších koutech pod samotným hřebenem střechy visely hlavou dolů desítky černých stínů. Netopýři. Při zvuku našich hlasů se někteří z nich neklidně pohnuli, roztáhli kožená křídla a tiše přelétli do hlubšího šera za trámy.

„Tady se zastavil čas,“ zašeptal Matěj a v jeho hlase bylo slyšet posvátný úžas. Oči mu svítily. V duchu už si představoval, kde co bude. Zatímco já jsem viděla ruinu, on už v hlavě stavěl. „Představ si to lásko. Tady nahore uděláme přiznané trámy a otevřenou galerii. Tady bude obývací s obřím stropem a nad ním ještě jedno patro. Tohle místo má neskutečný potenciál.“

Dívala jsem se nahoru do té spleti starého dřeva. Vlaštovky divoce kroužily pod střechou a mně v tu chvíli bleskla hlavou mrazivá myšlenka. Ti ptáci tu nežijí proto, že by tento dům milovali, ale pro to, že jim byl bezpečný úkryt před světem.

Jenže my jsme právě vstoupili do jejich teritoria. A dům, který celá léta patřil jen zvířatům a temnotě, nás sledoval každou vybouranou okenní dírou. „Bereme ho“ otočil se na mě Matěj s úsměvem, který tehdy dokázal rozehnat jakékoli mé pochybnosti. „Tenhle dům bude náš projekt. Naše všechno.“

Matěj mě chytl za ruku a táhl mě ke dveřím, které byly vlevo na začátku chodby. „Pojď se podívat sem, tohle je klíč k celému plánu,“ volal nadšeně. Byly tam staré masivní dveře. Na rozdíl od těch vstupních byly pobité těžkým kovem. Zbyněk dveře otevřel a vstoupili jsme do místnosti velké tak 4x4 metry. Okamžitě mě udeřil do očí ten rozdíl. Na rozdíl od zbytku domu, kde se prostor otvíral až k černým trámům pod oblohou, tady byl pevný, nízký strop z masivních dřevěných trámů a tlustých prken. Všechno světlo sem proudilo z jediného většího okna. Jenže to okno nebylo svobodné. Zvenčí ho křížovaly tlusté, ručně kované železné mříže, pevně zazděné do kamenného ostění.

Podívala jsem se na ty mříže a po zádech mi přeběhl mráz. Skrz ně bylo vidět jen kousek té krásné louky a pasoucí se krávy. Vypadalo to tu jako v cele. Jako v místě, kde se dřív něco cenného schovávalo, nebo se tam věznilo něco nebezpečného.

„Tady začneme,“ tleskl Matěj rukama a jeho hlas se odrazil od stropu ostřeji než v hale. „Tuhle místnost vyčistíme a uděláme jako první. Uděláme novou podlahu, nastěhujeme sem postele a uděláme provizorní kuchyni. Bude to naše útočiště. Bezpečné zázemí, kde budeme spát a žít, zatímco já budu postupně opravovat zbytek domu.

Útočiště. To slovo mi znělo v uších jako ozvěna.

Syn přistoupil k oknu, chytil se malými prstíky chladného železa mříží a opřel si o ně čelo. Díval se ven. V té chvíli jsem netušila, že tahle místnost o rozměrech 4x4 metry se stane naší jedinou obranou. Místnost, kde budeme poslouchat, jak nám z chodby něco škrábe na dveře, zatímco mříže v okně nám zabrání utéct, ale zároveň nepustí nic dovnitř.

„Je to perfektní,“ zašeptala jsem, protože jsem chtěla věřit jeho optimismu. Chtěla jsem vidět nový začátek, ne past, která se kolem nás právě zaklapla.

Nebylo už ale cesty zpět.

Smlouva byla podepsána o týden později.

Dům byl náš.

*

O čem se v hororech nemluví, je ta obyčejná ubíjející fyzická dřina. Než jsme mohli do domu navézt první krabice, museli jsme vybojovat válku s přírodou a příjezdovou cestou. Původní cesta byla jen rozbahněná stopa od traktoru, která se s každým jarním táním, s každým deštěm a sněhem proměnila v nepropustnou bažinu. Auta tady zapadala až po nápravy.

Znamenalo to nanosit tuny šterku, kamení a cihel. Vlastníma rukama kýbl po kýblu, bez těžké techniky, na kterou nezbyvaly peníze. Každý metr pevné země pod nohama byl vykoupený bolestí zad, sedřenou kůží na dlaních a absolutním vyčerpáním. Když se pak po týdnech dřiny poprvé podařilo projet alespoň k polorozpadlému mostku bez zapadnutí, slavili jsme to jako největší vítězství. Tehdy jsme ještě netušili, že stavíme cestu, po které budeme jednou v šíleném spěchu utíkat v boji o holý život

